

Wat zijn dat voor vragen

Cult. vraagt iemand een hele week lang naar zijn voorkeuren, gewoontes en bizarre trekjes. Deze week: Sarah Vandeursen, helft van de cultband Kenji Minogue én helft van tv-duo *De Idioten*, iedere donderdagavond op Vier. Vandaag onthult ze haar muzieksmaak.

© ERIC DE MILDT

SARAH VANDEURSEN (32)

'I'm on fire op mijn crematie alstublieft'

Welk nummer wordt u nooit of te nimmer beu?
"Van 'Dream Baby Dream' van Suicide krijg ik nooit genoeg. Donker en tegelijk zeer positief. En vooral: zalig bezwerend. Ik word er vree rustig van. Maar noem het niet mijn favoriet nummer. Daar ben ik tegen."

Wat is het meest memorabele concert dat u ooit hebt bijgewoond?
"Dat mag ik niet onthullen van mijn manager. (Ik heb eigenlijk geen manager, maar dat klinkt zoveel beter dan: daar kan en wil ik echt geen antwoord op geven.)"

En welk concert was zijn geld absoluut niet waard?
"Dat kan en mag ik wél kwijt. Een jaar ofzo geleden ben ik naar de voorstelling *Europa Europa* gaan kijken omdat The Knife daar muziek voor had gemaakt. Ik ben grote fan van The Knife, dus was meteen euforisch. Tot ik in de zaal zat. Wat een verschrikkelijk gênant slecht stuk! Tenenkrullend moraliserend. Het licht zat goed, maar dat was zowat het enige. Een paar keer stond ik op het punt de zaal te verlaten, maar ik durfde niet. Ik begrijp nog altijd niet wat The Knife heeft bezielid om daaraan mee te werken."

Belandt u wel eens te midden van een grote massa, staand met een plastic bekertje in de hand?
"Voor en na een optreden van Kenji Minogue op een festival waag ik me wel eens op de wei. Het heeft

Welk bandlid zou u kunnen zijn en waarom?
"Al zeker geen zangeres. Ik kan niet zingen. Misschien basgitarist? Dat moet ook het meest onderschatte bandlid zijn. Neem hem/haar weg en de sound wordt vaak meteen een pak slapper. Het treft dat ik net een basgitarist heb gekocht. Een verborgen talent durf ik niet vermoeden, maar ik heb wel vree veel goesting om het te proberen."

Wie zou er op uw begrafenis mogen komen zingen?
"Het wordt sowieso een crematieje. En Wannes Capelle mag 'I'm on fire' van Bruce Springsteen komen coveren. Heerlijk toepasselijk, dus dat kan niet anders dan een prachtig moment worden. Een mooie catharsis, met daarna een verplicht applaus. Jammer dat ik er niet bij kan zijn."

Welk grafscript mag er op uw grafsteen staan?
"Ik twijfel nog tussen twee opties: 'en dermee' of 'ik heb zoiets van'. Hopelijk heb ik nog wat tijd om erover na te denken."

Wat of wie kan u tot tranen toe beroeren?
"Mijn dochter. Zeker als ze op school een toneeltje of dansvoering heeft. Dan komen de tranen gegarandeerd. Ze hoeft daarom zelfs niet per se uit te blinken. Gewoon haar trotse gezicht zien volstaat. En verder: alle simpele emotionele dingen. Hoe subtiele, hoe meer kans op waterige ogen. Al huil ik eigenlijk veel te weinig. Nochtans ben ik grote fan van een potje bléten. Liefst met luide snikken, horten en stoten. Dat licht zo op, een mens voelt zich

Postergirls voor diversiteit

Meisjes van Poetic Pilgrimage zijn sterren van theatervoorstelling 'Malcolm X'

LOTTE BECKERS

Ze zijn kleurrijk, mondig, moslima en ze houden van het podium. De Britse meisjes van Poetic Pilgrimage maken indruk in de voorstelling *Malcolm X*. Met *spoken word* en hiphop eisen ze, zonder compromissen, hun plek op in deze wereld. Tegen wil en dank zijn ze postergirls voor diversiteit 2.0.

*You thought you pushed us down
But we planted our seeds in the ground
And flipped it, came back with Black Girl Magic
Black orchids, black roses,
black tulips, black daisies*

Zaterdagavond, op de trein. Drie jonge mannen achter me praten na over *Malcolm X*, de nieuwste voorstelling van de KVS die ze net zagen, en vooral over "die twee meisjes, met hun *spoken word*". Ze maken indruk, de twee Britse dames, samen Poetic Pilgrimage. Hun looks, hun zelfvertrouwen, de kracht die ze hun woorden geven op het podium.

Muneera Rashida (1980) en Sukina Abdul Noor (1982) zijn feministen, hiphoppers en moslims uit Londen, een combo waarvan ze in Tremelo nogal van zouden opkijken. De media weet hen steeds vaker te vinden met vragen over hun geloof, over diversiteit, hun liefde voor het podium en hun geslacht. "Soms voelt het alsof we een gimmick zijn. Maar deze thema's zijn belangrijk, dus we willen er wel over praten. En ons perspectief hoor je niet elke dag."

De dames werden geboren en getogen in Bristol, uit Jamaicaanse ouders. In 2005 bekeer-

den ze zich tot de islam, geïnspireerd door Malcolm X. Populaire meisjes met mohawk en dreadlocks die kozen voor een hoofddoek. Drie weken later lieten islamitische terroristen zich ontloffen op de Londense metro.

"Op straat werden we uitgescholden voor *taliban bitch*, ze gooiden eten en sigarettenpeuken naar ons hoofd", vertelt Muneera. "Als dan niemand tussenbeide komt, dan voel je je zo alleen. Zonder elkaar, onze opvoeding en ons gevoel voor humanisme zouden we zijn afgeleden naar een donkere plek. Veel mensen zitten daar. Als je denkt dat de maatschappij je uitspuwt en haat, dan laat je die maatschappij los."

Tegelijk voelde de islamitische gemeenschap aan dat ze naar buiten moesten treden. En de nieuwbakken moslimmeisjes bleken de ideale postergirls voor de liberale strekking van de godsdienst. "Dat was een rare periode." En ook: "Wat ons overkomt, hebben onze ouders jaren geleden meegemaakt. Fundamenteel is er weinig veranderd."

Sukina's moeder is rastafari, Muneera's moeder is actief in de pinksterbeweging. Zelf waren ze zoekende. De kerk was hen te rigide en bood geen ruimte voor vragen over gender of kleur. "Maar de islam pakte ons meteen in."

Waarom? Sukina: "Toen ik las over de vijf pijlers van de islam, leek het alsof ik al een moslim

was. Het idee van de bedevaart, aandacht voor goede doelen: daar was ik al mee bezig." Concreter: "Ik hou ervan om vijf keer per dag te bidden. Het zijn momenten waarop ik even uit die dag kan stappen, even kan stilstaan bij hoe de dag verloopt en hoe ik me heb gedragen als mens." Muneera: "Sowieso zitten we meer aan de spirituele, mystieke kant van de islam, die draait om verbondenheid, dankbaarheid en ervaringen."

Zotte traditie

Hun kunst levert soms applaus op, soms kritiek. "Op de universiteit lazen we veel over de islam, ook van de schrijfster Fatima Mernissi (*de vorig jaar overleden Marokkaanse sociologe, LB*). Uit de Koran wordt selectief geplukt als het over vrouwen gaat. Het is iets cultureels, niet religieus. Er zijn meer verhalen over vrouwen die zingen en instrumenten bespelen voor Mohammed dan mannen." Het gaat ook om perceptie. "Altijd wordt Saudi-Arabië aangehaald, nooit Syrië waar een zotte traditie van vrouwelijke geleerden bestond."

Maar, zeggen ze: ook een conservatieve benadering respecteren ze. Geen handen willen geven, boerkin of bikini, ieder zijn ding, zegt Sukina. "Ik ken vrouwen die hun gelaat bedekken maar superdynamisch en creatief zijn. Ze hebben ervoor gekozen om hun lichaam zo te uiten. Als Kim Kardashian halfnaakt mag rondlopen, waarom mogen vrouwen zich dan niet bedekken?"

Op zaterdag 22 oktober organiseert KVS een extra voorstelling van *Malcolm X*, om 14 uur. Op 25 november is er de eerste SLOW-sessie, een urban word-evenement dat focust op moslimfeminisme. kvs.be

"Toen ik las over de vijf pijlers van de islam, leek het alsof ik al een moslim was"

SUKINA ABDUL NOOR

► Sukina Abdul Noor (l.) en Muneera Rashida. 'Als Kim Kardashian halfnaakt mag rondlopen, waarom mogen vrouwen zich dan niet bedekken?'
© THOMAS SWEERTVAEGHER

Carter Burwell grote winnaar World Soundtrack Awards

Carter Burwell, die de muziek maakte bij onder meer alle films van Joel en Ethan Coen, is de grote winnaar geworden van de World Soundtrack Awards in Gent. Hij kreeg er de prijs voor Filmcomponist van het Jaar en de Publieksprijs.

De Amerikaanse componist

Williams waren ook genomineerd, voor hun soundtracks bij respectievelijk *The Hateful Eight* en *Star Wars: The Force Awakens*. Toch konden zij de nominatie niet verzilveren. Ook Sam Smith kon zijn Oscar-overwinning met 'Writing's on the Wall' uit *Spectre* niet herhalen. De award voor beste lied ging naar 'None of Them Are You' van Carter Burwell en

Mission: Impossible - Rogue Nation. Voor het eerst wordt ook muziek bij een Belgische film expliciet in de bloemetjes gezet. De prijs voor beste score bij een Belgische productie ging naar 'Cafard' door Hans Helewaut voor zijn soundtrack bij de gelijknamige tekenfilm.

Ook nieuw was de prijs voor beste tv-componist.

► De Amerikaanse Burwell kreeg de prijs voor de score van de film *Carol*.

jaar ook voor de gelegenheid op muziek uit televisieseries. Vanavond wordt het concert van de awardshow herhaald en aangevuld met tunes uit series als *Star Trek*, *The Simpsons* en *Twin Peaks*, gespeeld door het Brussels Philharmonic en de Vlaams Radio Koor.

Eregast Ryuichi Sakamoto kreeg de Lifetime Achievement Award van het festival. De